GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

EL PSOE VALENCIÀ. 'EL MÀRTIR' O 'LA DONA DE SALOMÓ'.

Opinió | 12/09/2007 | 13:03

aquest Partit Socialista valencià s'ha posat en evidència en incomptables ocasions.

*Joanjo Aguar Matoses.
El PSOE valencià (o millor dit el PSOE, espanyol i espanyolista, a València) faria bé d'amputar-se definitivament el seu segon nom, ara ja simple afegitó: 'PSPV'. Primera,perquè ja no hi creu ni ell mateix,i segona, i més important, perquè ja no se'l mereix.I és que, de 'PV', de 'País Valencià', li queda ben poc. Ens queda ben poc, a tots. Malauradament per a nosaltres i benauradament per a ells, diguen el que diguen.

Des del seu propi naixement i fins a hui en dia, aquest Partit Socialista valencià s'ha posat en evidència en incomptables ocasions, mostrant-se totalment insensible a les reivindicacions nacionals, socials, culturals i lingüístiques de gran part de la gent que li havia donat el seu suport, o d'aquells que podien ser-li més afins.

Aquella època tant esperançadora que representava el pas de la dictadura franquista a l'emergent democràcia, a molts valencians, desenganyats amb la indigna i servil actuació del PSPV-PSOE front a Madrid, se'ls quedà gravada amargament en el record,no com l'etapa de la 'Transició' sinó, més ben dit, de la 'Traïció'.

En l'actualitat, trenta anys després, res no ha canviat. Amb un PSOE valencià acomodat i apoltronat en l'oposició (lloc guanyat a pols legislatura rere legislatura) i que continua sense fer els deures ni mitjanament bé, front a un govern
despòtic, manipulador, corrupte, religiosament espanyolista i rabiosament anticatalanista com és el del Partit Popular, del qual comprovem, atònits, que cada vegada guanya més adeptes a les nostres terres.

Però el pitjor no és això. El més greu és que el PSOE valencià no se sent ja capaç de despertar els ànims ni l'entusiasme entre els possibles votants, i dubte molt, fins i tot, que puga fer-ho entre els seus propis militants.

Per posar un recent, i escandalós, exemple d'inoperància i claudicació del PSOE davant del PP, en la memòria col·lectiva roman el pervers episodi de cirurgia estètica que va sofrir l'Estatut Valencià a mans dels dos partits majoritaris, entre el 2005 i el 2006.

Tots assistírem perplexos a l'espectacle grotesc d'un PSOE, valencià i espanyol, que no va oferir cap mena de resistència al Partit Popular (cosa impensable a la inversa), i li deixà el camí pla (''com l'encefalograma del Nasi'', s'escoltava en
grupuscles marginals i marginats) per tal que s'aprovés una reforma aigualida i totalment insuficient del nostre Estatut d'Autonomia.

Moltes veus s'alçaren denunciant que es tractava d'una farsa acuradament orquestrada des de Madriz pels grans partits estatals. Partits que, a la vista està, s'entenen com a germans

quan la 'sagrada' unitat d'Espanya es troba en perill i es claven de dentegades que cauen dessagnats, quan deliberen de temes relativament menors, per a ells.

Idèntic sainet es va escenificar fa uns 25 anys, durant la 'Transició', amb la redacció del primer Estatut.I ara, tant des del PP com des PSOE, pretenien vendre'ns
el seu acord a colp de bombo i platerets com una espècie de 'Segona Transició', més 'alliberadora' si cap que la de fa quasi tres dècades.

Però nosaltres ho veiem clar, ja siguem aquells que visquérem en pròpia carn la 'Primera Transició',com els que vam nàixer o ens hem fet grans despré de mort el dictador. "No res de Segona Transició. Ha sigut, descaradament, una Segona Traïció",amb estes paraules ens ho il·lustrava un entranyable personatge suecà durant un dinar d'agermanament.Jo no podria expressar-ho millor.

Aquest PSOE submís a Madriz i acomplexat amb el PP, és un model perfecte de partit en plena decadència, en davallada total, de caiguda en barrina. Al meu entendre, al nostre país el PSOE només s'aguanta per inèrcia, pel maleït bipartidisme, perquè la immensa majoria d'electors solament pensa en binari: "Si no vols votar al PP, per força hauràs de fer-ho al PSOE, malgrat que et pese".

Una tètrica peresa mental s'ha apoderat de molta gent i restringeix al mínim el seu camp de visió. Quasi tots s'entesten en fixar-se únicament en els dos gegants polítics, sense ni tan sols plantejar-se que, fora d'ells, hi ha tot un ventall d'opcions que podrien ajudar a renovar l'aire tant viciat que es respira a la política valenciana. Es tracta de partits recolzats per centenars de persones amb molta il·lusió i amb ganes de treballar, algunes de les quals, amb els pocs recursos de què disposen, s'impliquen el doble, el triple o deu vegades més que el mateix PSOE, a l'hora de plantar-li cara a l'omnipotent, i avasallador, PP valencià.

Si la gent d'esta terra fos més activa en el camp de la protesta fonamentada,o si tingués més consciència política, segur que al PSOE valencià no el votarien... ni la meitat dels que ho fan (o això crec jo, vaja).

A tot açò, finalment sorgeix la temible pregunta... ¿PER QUÈ?

¿Per què tanta passivitat, tanta concessió del PSOE envers el PP al nostre territori? ¿Per què a altres comunitats es mostra més viu, més combatiu i amb major espenta i autoritat?

Doncs perquè el PSOE tem que desperte el País Valencià. No la Comunidaz Valenciana com a regió d'Espanya(o, millor dit, com a PPlaya de Madriz), no, sinó el País Valencià com a poble, com a nació.

El PSOE ens vol aletargiats als valencians. Té por que ens convertim en un problema per ell i per a la resta de l'Estat, com fa temps que ho és Catalunya. A aquesta intenta domar-la com siga, i en part ho està aconseguint, però a base de vessar suor i llàgrimes a poals. Açò fa que li entre pànic només d'imaginar-se enfrontat alhora a dues Catalunyes, o a dos grans territoris de parla catalana, cadascun atacant per la seua banda.

O encara pitjor. Si Catalunya i el País Valencià s'unissen per defendre interessos
comuns i reclamar el que els pertoca, adquiririen tanta força que farien tremolar al conjunt de

l'Estat. I no diguem si, a més, els hi fessen costat les Illes Balears i Pitiüses. La nostra veu s'escoltaria a tota Europa.

Això és, justament, el que pretén evitar el PSOE, junt amb el PP. Caiga qui caiga, i coste el que coste. Ho sabem tots, i sembla que ells millor que nosaltres. En conseqüència, amb tal de marejar-nos i dividir-nos, ambdós partits s'han ensanyat com bèsties salvatges amb el País Valencià. Uns per excés (d'espanyolisme), com el PP, i altres per mancança (de catalanisme,o valencianisme real), com és el cas del PSOE valencià.

Aquest PSOE de les nostres terres, contínuament ha defugit l'obligació de salvaguardar i promoure els valors intrínsecament valencians (llengua, cultura,identitat històrica i nacional...),i tot per un sol motiu: esperen que, poc a poc,amb la falta d'oxigen,es consumisca la flama reivindicativa dels valencians més catalanistes (o valencianistes reals).

Una vegada lliures de nosaltres, i espanyolitzat per complet el que abans s'anomenava 'Regne de València', ja veuran què fan amb el nostre territori. Tot indica que llavors canviaran d'estratègia i, sempre en clau espanyola, mai valenciana,dissenyaran des de Madriz (¡com no!) una nova línia d'actuació, decididament, per fi,més bel·ligerant contra la dreta reaccionària i intransigent que patim des de fa dècades.

No obstant, a dia de hui els resulta cara d'assumir la gran renúncia al País Valencià. En el PSOE saben que, si volen llançar una ofensiva sòlida i coherent contra el Partit Popular, amb tal de foragitar-lo de la Generalitat, els caldrà arrimar-se a aquells valencians més compromesos a nivell social i cultural, perquè els fa falta el seu impuls, sorgit de la mateixa terra. Estos valencians són,generalment, persones molt actives que es neguen a odiar-se a si mateixes i a abandonar la seua pròpia llengua, la qual no tenen repars en anomenar 'català'.Persones que mantenen viva la seua valencianitat, alhora que aspiren a reconstruir uns lligams forts amb Catalunya i Ses Illes.

Aquest gruix de gent, tot i la seua marginalitat, ha aconseguit resistir durant més de quaranta o cinquanta anys a la pressió centralista i, raonablement, seria el substrat natural que hauria d'emprar el PSOE per a lluitar contra el PP. Ens necessiten com a aliats, però no s'atreveixen a utilitzar-nos per estricta raó patriòtica. Dotant de majors recursos al teixit fort i consistent del catalanisme valencià, el Partit Socialista efectuaria una aposta d'altíssim risc, que no es veu amb cor d'afrontar. Resultem una arma massa perillosa, i imprevisible.

És veritat. Si aquest moviment catalanista del País Valencià abandonés les catacumbes i obtingués una gran repercussió mediàtica, a més d'uns quants endormiscats els obligaria a replantejar-se certes qüestions lingüístiques, identitàries, nacionals i, ¿per què no?, fins i tot econòmiques, que és veritablement on es troba el moll de l'os. Qüestions que molts espanyols s'entesten en relegar a la foscor del passat,alhora que no es cansen de repetir-nos que són arcaiques, forassenyades, egoistes i, sobretot, una gran pèrdua de temps.Però, possiblement, a la llarga es convertiran en les més importants de totes.

No hi ha dubte. En el moment en què despertassen de la letargia molts més que 'uns quants endormiscats',algunes dents començarien a girar a l'anquilosat engranatge valencià i el panorama polític i social iniciaria una sorprenent transformació.

Aquesta, a la llarga, podria derivar en un nou sentiment nacionalista, a més gran escala que la

d'un miserable 5%, i açò xocaria frontalment amb els interessos d'Espanya, posant en entredit,fins i tot, la pervivència de l'Estat tal i com el
coneixem actualment.

Per aquest simple motiu, malgrat que els nacionalistes som els qui més ens movem i lluitem per iniciativa pròpia al País Valencià, se'ns relega al silenci i a l'oblit,procurant fer veure que no existim.De manera contínua som menystinguts o acallats
sistemàticament per part de la majoria d'institucions privades i de TOTES les institucions públiques (ja estiguen en mans de populars o de socialistes).La conclusió és que, dia a dia,un a un, acabem abandonant la lluita, per esgotament,per desengany, per exasperació o, simplement, perquè no veiem cap llum al final del túnel.

El Partit Socialista valencià està llençant al fem el seu propi contingent humà,i n'és ben conscient. Per això, la seua falta encara resulta més clamorosa i imperdonable. Però està vist que aquest factor, a ells, els importa una merda.El PSOE espanyol sacrifica València i el socialisme valencià perquè, al seu entendre,som una simple moneda de canvi (ho hem sigut sempre), d'igual forma que per a altres ho són les Illes Canàries.

Ben mirat, des d'una perspectiva purament estatal, el PSOE vindria a ser un espanyolista més generós i abnegat que el propi PP. Renunciant a València, s'ha convertit en un gran màrtir.En un modern judici de Salomó, el PSOE encarnaria el paper de la mare legítima que entrega plorant el seu fill a la dona roïn, amb tal que el nadó conserve la vida, perquè se l'estima més que a ella mateixa.

Aquest PSOE prefereix seccionar-se el braç valencià i deixar que es podrisca en el fang, abans d'incórrer en la vil irresponsabilitat d'enfrontar unes comunitats (o nacions) amb unes altres. En el nostre cas, evitant encarar València contra Madriz,que seria la sortida lògica.Aquest enfrontament i crispació territorial que rebutja el PSOE és, tot just, la tàctica política que fa servir a diari el PP, un partit que,abanderant-se hipòcritament com a màxim representant de l'espanyolitat,després
d'invocar als quatre vents la sacrosanta defensa de la Unitat Espanyola, ell solet s'encarrega de soscavar-la barbaritats més que el PSOE i els independentistes junts.

Sense cap tipus de vergonya, aquest Partit Popular s'ompli la boca de paraules vanes i ostentoses amb l'objectiu d'arribar al poder i controlar tothom, mentre es plena la butxaca de milions i milions d'euros,ignorant que, cridant així de fort i amb veu esgarrada, l'únic que aconsegueix és augmentar la confusió i escampar el malestar a tot arreu. En canvi,el PSOE, que actua amb major calma i discreció, que no s'erigeix com a gloriós heroi antiseparatista,és probablement qui aconsegueix una espanyolització més efectiva i, al nostre país, una desvalencianització més real."Callant, callant, però treballant i avançant", deuen entonar els seus afiliats com a màxima consigna (en castellà, clar).

Certament, els components del PSOE valencià es mereixen un homenatge pòstum.

L'homenatge al 'Policia Bo'(remetent-nos al tàndem 'poli bo/poli roïn' que tant bé funciona a les pel·lícules americanes).Per descomptat, la cerimònia fúnebre no seria de cap manera oficiada a València,per part del País Valencià. No. Com sempre, i amb ànim de ser conseqüents,l'acte honorífic tindria lloc a Madriz, a Espanya, perquè és la terra del amo i senyor, això és, del conqueridor que definitivament ens ha doblegat.

I en la placa commemorativa quedaria inscrit, ¡ eternament, aquest solemne epitafi:'Caídos por la Patria'. R.I.P.

Autor: Redacció
Redacció

https://gironanoticies.com/noticia/3567-el-psoe-valencia-el-martir-o-la-dona-de-salomo.htm